

Hey, Bambix hier.

Hoe gaat het met je? Ga je bijna slapen? Wacht nog even, voor je je oogjes sluit.
Kijk eens of je knuffel bij je in bed ligt, want gisteren was ik die van mij kwijt.

Ik was heel verdrietig. Ik heb samen met mijn mama overal gezocht, maar kon knuffel nergens vinden. Niet in mijn bed, niet onder mijn bed, niet in de badkamer, niet in de zetel, nergens. Mijn lieve, zachte knuffel was gewoon weg, verdwenen.

‘Waar heb je je knuffel laatst gezien?’, vroeg mama. Ik wist het echt niet meer.
‘Heb je knuffel meegenomen naar de winkel daarnet?’, vroeg mama plots. ‘Ja!’, riep ik. ‘Want knuffel had honger en we hebben koekjes gekocht. Berenkoekjes, met honing!’
‘Wel, dan ben je knuffel waarschijnlijk in de winkel vergeten, he’, zei mama.

We zijn meteen in de auto gesprongen en terug naar de winkel gereden. Die ging bijna sluiten, maar we konden nog net binnenglippen. En daar zat knuffel, aan de kassa, naast de mevrouw van de winkel. Ik ben snel naar hem toegelopen en heb 'm eens goed 'geknuffeld'.

En dan zijn we naar huis gereden.

'Weet je', zei mama onderweg. 'Misschien moeten we knuffel de volgende keer gewoon thuislaten als we ergens naartoe gaan?' Dat vond ik eigenlijk wel een goed idee. En weet je wat we vanavond nog snel hebben gedaan? We hebben de berenkoekjes uit de doos gehaald (en er nog een paar opgegeten, hihj). Dan hebben we de voorkant van de doos geknipt, en zo ligt die nu in mijn kamer. Een bedje voor knuffel... voor als ik er niet ben.

Want, als ik er wel ben, en ik kruip in mijn bedje, dan ligt knuffel heel dicht bij mij. Zoals nu.

Slaap lekker, he!

Het beertje dat doet groeien.
www.bambix.be